

Нам є що захищати

Тетяна Булат

Вони жили уже 12 літ!
12 щирих, ніжних літ кохання.
Навколо них кружляв весь білий світ
Й наспівував мелодії бажання.

ВІН ніжно обіймав Її плече,
Нашіптував слова ласкаво й тихо...
Та враз земля вся залилась плачем —
Із чотирьох сторін ввірвалось Лихо.

— Піду, — сказав ВІН ЇЇ, — *ти не тримай,*
Не треба плакати, я ж повернуся!
Ти краще все кохання поєднай
Й віддай маленькій доні. Пригорнувся...

Пішов. Стріляв в рашистів день і ніч,
Боровся так, як Кіборг, не людина,
Із смертю зустрічався пліч-о-пліч.
ВІН вижив – обіцяв своїй дружині.

І ось додому, врешті-решт відпустка!
Одне хвилює – геть зв'язку немає.
Прийшов. А замість дому – пустака...
Уламки даху вітер розкидає...

— *Дівчата, де ви?* – серце завмира,
Стоїть, не може з місця ворухнутись.
І груди вдихом болю розпира,
І хоче в день прощання повернутись.

Туди, де проводжали на війну
ЙОГО красуні, милі щирі дві.
Хоча й прощання в присмак полину,
Але вони там ще живі... ЖИВІ!!!

ВІН не помітив, як весь час кричав.
Не міг інакше — сльози рвали душу!

Хто підійшов — уваги не звертав,
Та окрик біль страшний ЙОГО порушив.

Стояли посеред руїн й валіз
ЙОГО красуні, милі, щирі дві.
Хоча і з присмаком журби і сліз,
Але живі! ВОНИ БУЛИ ЖИВІ!